

tusschen Pakan-Badak en Boekit-Seboen kende hij als de plaats waar hij zijne schooljeugd had doorgebracht; maar hij had het steeds zoo ongelukkig getroffen, dat de vijand zich dan niet vertoonde, of wel ons op groote afstanden slechts eenige kogels toezond, waarvan Zwaan geen notitie nam, omdat er niets te blazen viel en hij met zijn kapmesje toch werkeloos bleef.

Wanneer er te vechten viel en hij mocht niet mede uitrukken, dan was hij afgunstig op zijne kameraden, die met den blinkenden signaalhoorn voor gingen. Dan was hij dien dag niet te spreken. Ofschoon hij zijnen makkers de schoone gelegenheid, waarnaar hij hunkerde, niet misgunde, toch was hij blij, als hij bij terugkeer hoorde, „dat het met een sisser was afgelopen,” want — niet waar — dan had hij er ook niets bij verloren.

Volgens Zwaan moet een hoornblazer eigenlijk een moedig man zijn, omdat hij den troep vóórgaat; omdat hij in het heetste van den strijd den soldaat moet bezielen door de signalen, omdat hij, als het ware, den commandant vervangt, wanneer diens commando overschreeuwd wordt door kanongebulder, door het knallen van honderden gewerschoten.

Op den ochtend van den 21sten Mei 1883 zou wederom worden uitgerukt, en wel naar het beruchte Boekit-Seboen. Een transport vivres moest derwaarts worden gebracht en de vijand had zich in het gebergte zóó talrijk en zóó goed genesteld, dat het noodig geoordeeld werd, het transport door het 3de bataljon te laten dekken.

En Zwaan stond bij de 1ste compagnie van het 3de bataljon, dat deel van het Indische leger, dat zich vooral in den Atjeh-krijg onsterfelijk heeft gemaakt.

Het bataljon! Het Amboineesche bataljon, bestaande uit twee compagniën Europeanen en twee compagniën Amboineezen, dat zóóveel lauweren plukte, dat het vaandel gedécoreerd werd met het Ridderkruis der Militaire Willemssorde. Grooter lof is niet denkbaar. Het 3de bataljon was en is de schrik van den Atjeher; de troep vol geestdrift, die in het eerste treffen met den vijand na den dood van den onvergetelijken Generaal-majoor Pel stormde, onder den aanhef „*tjoema satoe djeneral Pel*” 1), de geweren *en bandoulière* over den schouder hing en met het kapmesje zóó kranig op den vijand insloeg, dat hij in overijling op de vlucht ging.

Op dien gedenkwaardigen dag zou het 3de bataljon onder den luitenant-kolonel Mack uitrukken naar Boekit-Seboen. Een klein gedeelte moest achterblijven.

Ook een hoornblazer.

Wie zou het zijn?

Zwaan en niemand anders. In den militairen dienst kent men geen tegenspraak. De orders worden opgevolgd. Dus ook Zwaan had te gehoorzamen.

Toch was er nog hoop. 't Was mogelijk, dat een zijner kameraden hem de gunst zou willen bewijzen met hem te ruilen. Zwaan beproefde het, en 't gelukte hem. De hoornblazer Stuit, die zich minder wel gevoelde en die

1) Er is maar één Generaal Pel.